

CAMINS OBERTS

Una Església que escolta

Estimats diocesans,

Voldria que ens féssim més nostra la gran invitació que ens fa Jesús: ser feliços. El que Ell ens proposa té molt a veure amb el fet de ser Església. Sí, el desig de felicitat té a veure amb el fet de viure la fe en comunitat. Estrany? No, som dels qui creiem que anar sols és un desastre. Tots cerquem, d'una manera o altra, la felicitat. La invitació que ens fa Jesús és a trobar-la conjuntament i per a tots, és a dir, eclesialment. La felicitat i l'eclesialitat són realitats que es busquen i es necessiten. La qüestió, però, no és només acceptar que la podem aconseguir posant les nostres millores qualitats, sinó assumir que la felicitat també ve a nosaltres. Es tracta de gaudir d'una felicitat ja present en les nostres vides. Vet aquí. La felicitat és present en el misteri de cada dia i l'Església és pròpiament el misteri de l'Amor de Déu que ens acompanya en el transcurs de la història.

Ens cal cuidar ambdues realitats, i en totes dues, els petits detalls són importants. La saviesa popular —perdoneu que hi torni— ens orienta vers els bons camins, aquells que ens serveixen per gaudir de cada instant amb tants i tants germans. Totes dues realitats tenen a veure amb Déu i conflueixen en el nostre cor, aquell espai de silenci, de creixement interior i de veritable sinceritat amb un mateix.

Tota la humanitat està cridada a la felicitat i a l'eclesialitat. Ningú no en resta exclòs. És un plat com-

binat saborós i, al mateix temps, complex. Es tracta més de ser feliç i ser Església que no pas d'estar feliç o d'estar en l'Església. Repeteixo: volem —tal com Jesús ens indica— que la benaurança sigui real, contemporània i perenne. Avui, doncs, ens aturem en un element important que ens encamina a ser una Església feliç: em refereixo a l'escolta.

Aquells que escolten són i fan Església. Reconeixen la necessitat dels altres. Aprenen a posar-se en un lloc que no incomoda. Els qui escolten faciliten el diàleg i, al mateix temps, són capaços d' aclarir-se, perquè mostren un respecte i una obertura sincera vers l'altre. Amb poques paraules, qui escolta permet que Jesús es faci present per dir-nos: «La pau sigui amb vosaltres».

L'Església ha de parar bé l'oïda perquè les paraules de Jesús són bones de ser escoltades. Qui

les escolta i les rep creix, madura, s'enforteix i palpita esperança als quatre vents. Així som Església benaurada. Això sí, cal fer silenci, perquè avui són molts els qui xerren sense cap criteri. La xerrameca és soroll, és buidor, és dispersió. Ajudem-nos mútuament amb una escolta activa, aquella que tracta d'entendre, interpretar i posar-se en el lloc de l'altre.

L'Església serà feliç quan escolti tothom, començant pels febles, els ferits, els marginats, els oblidats... Si ens diem «Església», no podem excloure ningú d'aquest aprenentatge. Només qui escolta pot realment entendre què és el que Déu vol. Com a Església

que cerca la felicitat en la petita comunitat, a qui escolto? Busco espais personals per poder escoltar què és el que Déu vol de mi? Facilito l'exercici de l'escolta? La felicitat que desitjo per a mi, i que detecto quan soc escoltat i acollit per Déu o per un germà, em motiva a ser algú que vol escoltar? Qui escolta aprèn a proposar la fe com un camí de vida, i no pas a imposar-la com un remei inequívoc de petites certeses quotidianes. Qui escolta és Església, creix en la gran virtut de la humilitat i assoleix la felicitat que desitja. Una Església feliç és aquella que escolta. Us ho asseguro.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La Tarraconense avalua els fruits de la visita de Lleó XIV

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) va celebrar la seva 263a reunió a la Residència de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell el mes de juliol. Els bisbes van dedicar bona part dels treballs a valorar la visita apostòlica del papa Lleó XIV i a reflexionar sobre com el seu missatge pot orientar la vida pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya. Mitjançant la metodologia de la Conversa en l'Esperit, també van aprofundir en el camí sinodal i en la millora del funcionament dels organismes de la CET.

Durant la reunió es van abordar diversos àmbits pastorals, entre els quals la implementació del Sínode sobre la sinodalitat, la tasca del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social, del qual és responsable el bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, així com els projectes dels secretariats de Catequesi, Pastoral de la Salut i Migracions. També es van aprovar diversos acords relatius al Seminari Major Interdiocesà, als comptes econòmics i a la representació de la CET a la Junta de Museus de Catalunya.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que escucha

Queridos diocesanos,

Quisiera que hiciéramos más nuestra la gran invitación que nos hace Jesús: ser felices. Lo que Él nos propone tiene mucho que ver con el hecho de ser Iglesia. Sí, el deseo de felicidad tiene que ver con vivir la fe en comunidad. ¿Extraño? No, somos de los que creemos que ir solos es un desastre. Todos buscamos, de una manera u otra, la felicidad. La invitación que nos hace Jesús es a encontrarla conjuntamente y para todos, es decir, eclesialmente. La felicidad y la eclesialidad son realidades que se buscan y se necesitan mutuamente. La cuestión, sin embargo, no es solo aceptar que podemos alcanzarla poniendo nuestras mejores cualidades, sino asumir que la felicidad también viene a nosotros. Se trata de disfrutar de una felicidad ya presente en nuestras vidas. He aquí la clave. La felicidad está presente en el misterio de cada día y la Iglesia es propiamente el misterio del Amor de Dios que nos acompaña en el transcurso de la historia.

Debemos cuidar ambas realidades y, en las dos, los pequeños detalles son importantes. La sabiduría popular —perdonad que vuelva a insistir en ello— nos orienta hacia los buenos caminos, aquellos que nos sirven para disfrutar de cada instante junto a tantos y tantos hermanos. Ambas realidades tienen que ver con Dios y confluyen en nuestro corazón, ese espacio de silencio, de crecimiento interior y de verdadera sinceridad con uno mismo.

Toda la humanidad está llamada a la felicidad y a la eclesialidad. Nadie queda excluido. Es un plato combinado sabroso y, al mismo tiempo, complejo. Se trata más de ser feliz y ser Iglesia que de estar feliz o de estar en la Iglesia. Repito: queremos —tal como Jesús nos indica— que la bienaventuranza sea real, contemporánea y permanente. Hoy, pues, nos detenemos en un elemento importante que nos encamina a ser una Iglesia feliz: me refiero a la escucha.

Quienes escuchan son y hacen Iglesia. Reconocen la necesidad de los demás. Aprenden a situarse en un lugar que no incomoda. Quienes escuchan facilitan el diálogo y, al mismo tiempo, son capaces de aclararse, porque muestran un respeto y una apertura sinceros hacia el otro. En pocas palabras, quien escucha permite que Jesús se haga presente para decirnos: «La paz esté con vosotros».

La Iglesia debe prestar mucha atención porque las palabras de Jesús merecen ser escuchadas. Quien las escucha y las acoge crece, madura, se fortalece y hace palpar la esperanza a los cuatro vientos. Así somos una Iglesia bienaventurada. Eso sí, hace falta guardar silencio, porque hoy son muchos los que hablan sin ningún criterio. La charlatanería es ruido, es vacío, es dispersión. Ayudémonos mutuamente con una escucha activa, aquella que trata de entender, interpretar y ponerse en el lugar del otro.

La Iglesia será feliz cuando escuche a todos, empezando por los débiles, los heridos, los marginados, los olvidados... Si nos llamamos «Iglesia», no podemos excluir a nadie de este aprendizaje. Solo quien escucha puede realmente entender qué es lo que Dios quiere. Como Iglesia que busca la felicidad en la pequeña comunidad, ¿a quién escucho? ¿Busco espacios personales para poder escuchar qué es lo que Dios quiere de mí? ¿Facilito el ejercicio de la escucha? ¿La felicidad que deseo para mí, y que percibo cuando soy escuchado y acogido por Dios o por un hermano, me motiva a ser alguien que quiere escuchar? Quien escucha aprende a proponer la fe como un camino de vida, y no a imponerla como un remedio inequívoco de pequeñas certezas cotidianas. Quien escucha es Iglesia, crece en la gran virtud de la humildad y alcanza la felicidad que desea. Una Iglesia feliz es aquella que escucha. Os lo aseguro.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

El bisbe Daniel celebra el primer aniversario amb 200 senegalesos

El bisbe Daniel va celebrar, el passat 19 de juliol, el primer aniversari del seu episcopat. Ho va fer presidint la santa missa a la Catedral, que va reunir 200 senegalesos catòlics de tota Espanya, que aquell cap de setmana feien la seva trobada anual a la capital del Segrià. El bisbe Daniel es va adreçar a ells en francès en la seva homilia, donant-los la benvinguda a la ciutat i agraïnt que haguessin triat venir aquí per fer la seva trobada. «El Regne de Déu és per a tothom, vinguem d'on vinguem»,

va voler remarcar, i va afegir que «no s'imposa per la força, sinó que s'ofereix i es comparteix amb tothom».

En l'aniversari de la seva ordenació, el bisbe es va preguntar retòricament si el Regne de Déu pot créixer i manifestar-se aquí, per respondre a continuació que «sí, ho he viscut i ho he vist en aquest any». «Hi ha dificultats, però tenim la certesa que Déu no abandona els que s'acosten a Ell. Som conscients d'on som, però mantenim la capacitat de somiar».

Pel que fa a la trobada de senegalesos catòlics, es van aplegar unes 200 persones procedents de diferents punts de l'Estat, especialment del País Basc i de Madrid, i van ser a Lleida des del dia 17 fins al 19 de juliol. La trobada l'organitza la Federació dels Senegalesos Catòlics d'Espanya, i van combinar celebracions litúrgiques, activitats culturals i espais de reflexió i convivència, amb la Mare de Déu com a tema central. Els participants es van allotjar a les instal·lacions del Col·legi Episcopal.

Trobada de formació per a bisbes a Covadonga

Vint-i-dos bisbes de diferents diòcesis espanyoles —entre els quals, el bisbe Daniel— es van reunir a mitjans de juliol al Santuari de Covadonga (Astúries) per celebrar una trobada de formació permanent organitzada per la Conferència Episcopal Espanyola. És el segon any que se celebren aquestes jornades, que es van iniciar el curs passat a Santiago de Compostel·la.

Mons. Luis Argüello, arquebisbe de Valladolid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, assistent a aquestes jornades, va destacar que es reunien «amb el desig de poder compartir uns dies de trobada serena, de convivència, de pregària i també d'estudi d'algunes qüestions de caràcter jurídic, canònic, administratiu i comunicatiu, en les quals potser necessitem una formació més aprofundida».

«Aquest és l'objectiu que ens hem marcat —assenyalava—, tot procurant també donar resposta al que proposem als nostres propis preveres: una formació integral». Els bisbes van pregar junts, van conuiu plegats i van compartir també estones de lleure per afavorir la seva formació humana i comunitària.

La Mare de Déu del Carme, portada a espatlles

La parròquia del Carme de Lleida va celebrar, un any més, la tradicional processó en honor a la Mare de Déu del Carme, que surt als carrers

la vigília de la festa, el 15 de juliol. L'edició d'aquest 2026 passarà a la història perquè, per primera vegada, la imatge de Mare de Déu va ser portada a espatlles per una quinzena de portants, membres de la Germandat de la Casa d'Andalusia de Lleida i de la Confraria de la Somereta.

La processó va sortir de l'església per la porta principal de la Rambla Ferran acompanyada per l'Agrupació de Tambors i Bombos de la Germandat de la Casa d'Andalusia de Lleida. El recorregut va continuar pels carrers Democràcia i Magdalena fins a arribar al carrer del Carme, on es va fer una aturada per cantar una Salve en honor de la Mare de Déu, per tornar fins a la Rambla Ferran i entrar de nou al temple.

La Verge Blanca protagonista del Certamen Marià

La Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida celebra enguany la 159a edició del Certamen Literari Marià, que aquest 2026 tindrà un caràcter especial. Els tradicionals Jocs Florals se celebraran en honor a la Verge Blanca de l'Acadèmia, coincidint amb la commemoració dels 80 anys de la seva proclamació com a patrona de la ciutat de Lleida (1946-2026).

El certamen manté la seva essència de lloança a la Mare de Déu a través de les arts i les lletres amb diverses categories destacades, el Premi de Poesia «Flor Natural» a la millor poesia que lloï la Verge Blanca; el Premi de la Diputa-

ció de Lleida - IEI per a poesies en català o occità sobre qualsevol advocació mariana de les comarques de Lleida, i el Premi Audiovisual de l'Acadèmia Mariana a la millor creació audiovisual sobre la història, el significat o la devoció popular al voltant de la Verge Blanca de l'Acadèmia.

El límit per presentar els treballs és el proper 14 de setembre. Cal enviar-ho en format paper i sota pseudònim a la seu de l'entitat, al carrer Acadèmia 17, de Lleida. El veredict del jurat es farà

públic durant la solemne celebració del certamen, que tindrà lloc al paranimf de l'Acadèmia Mariana el dissabte 3 d'octubre de 2026, a les 19.00 h.

Els Pueri Cantores a Lleida

La Federació Catalana de Pueri Cantores va celebrar la seva Trobada Nacional del 10 al 12 de juliol a Lleida, en una cita que va reunir els diferents cors d'infants i joves que formen part d'aquesta entitat en unes jornades de convivència, formació i música.

Durant tres dies, els cantaires procedents dels cors de Barcelona, Granollers, Pineda de Mar, Reus i Lleida van compartir assajos, activitats formatives i moments de germanor.

La trobada va servir com a cloenda d'un curs especialment significatiu per a la Federació Catalana de Pueri Cantores, després de la participació dels seus membres en la visita del papa Lleó XIV a Barcelona, on van cantar tant a la basílica de la Sagrada Família com en la trobada multitudinària celebrada a Montjuïc.

El moment central de la trobada va tenir lloc el 12 de juliol amb la celebració de l'Eucaristia de cloenda a la Catedral Nova de Lleida

Dia de Lleida a Montserrat

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida va organitzar, el passat 12 de juliol, una de les jornades més significatives de la 78a Romeria a Montserrat, la celebració del tradicional «Dia de Lleida».

Any rere any, se celebra aquesta trobada al voltant de la festivitat de Sant Benet i aplega els pelegrins de la diòcesi a la muntanya santa. En aquesta ocasió, hi van acudir prop de vuitanta, que van compartir la missa conventual a la basílica de Montserrat, pre-

sidida pel pare Valentí i concelebrada pel consiliari de la Confraria, Mn. Josep Maria Escorihuela.

REFLEXIONS

Sobre la història i novena de Nostra Senyora de Meritxell

El 8 de setembre se celebra la festivitat de la Mare de Déu de Meritxell, patrona d'Andorra i cor espiritual del país. Té una significació especial per al poble andorrà, que des de sempre li ha manifestat una gran devoció. Meritxell fou el primer lloc d'Andorra on va ser venerada una imatge de la Mare de Déu, i també el primer on es va aixecar una església sota la seva advocació. El nom pel qual se la denominava era santa Maria de Meritxell.

L'any 1874, el pare Lluís Ignasi Fiter, novici de la companyia de Jesús, escriu *Història i Novena de Nostra Senyora de Meritxell* per agrair «els molts favors» concedits a la Companyia de Jesús en els tres anys de permanència a les Valls. Aquest llibre ajudà a despertar i propagar la devoció d'aquest santuari maria.

El pare Fiter explica alguns «casos extraordinaris obrats per Nostra Senyora de Meritxell», com la protecció atorgada el 1730 a Miquel Duedra, veí de Canillo, quan uns lladres li van robar. En aquell moment invocà l'auxili de Nostra Senyora de Meritxell i a l'instants, els lladres van desistir del furt.

També explica el pare Fiter, que a finals de setembre de l'any 1873, el rector d'Arfa, D. Joseph Mora, havia perdut la vista i es dirigia cap a França, buscant la seva curació. Passant per Andorra, va anar al Santuari de la Verge de Meritxell, fent-li el vot de celebrar una missa si la Verge li concedia la gràcia de poder veure. Immediatament després de fer el vot, començà a veure. El mateix prevere explicà el seu cas al rector de Canillo, com un fet miraculós.

Si parlem de fets miraculosos no es pot oblidar que l'any 1822 el prevere de Canillo, Mn. Antoni Soler, i l'ermità de Meritxell, Joan Mora, van veure «caure llàgrimes de la imatge». El motiu del plor de la Verge és que havia estat robada la seva corona i altres objectes de culte del santuari. Segons fonts del pare Fiter, la Verge de Meritxell també va «plorar» l'any 1833, sent prevere de Canillo, Mn. Joan Casanovas, per la gran sequera que va patir el país.

Mercedes Campos
Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1C 5,1-8 / SI 5 / Lc 6, 6-11]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dimarts [Mi 5,2-5a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé, més breu: 1,18-23)]. Tortosa: Naixement de la Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. Urgell, territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'An-

dorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona d'Andorra. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. IX), rel.

9. □ Dimecres [1C 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prevere jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Dijous [1C 8,1b-7.11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38]. Sant Feliu de Llobregat: ■ Beats Domènec Castellet i

Vinyals (1592-1627), d'Esparreguera, i Lluís Eixarc i Bertran (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura. Tortosa: ■ Beat Jacint Orfanell i Prades, prev. i mr., nat a la Jana (Maestrat).

11. ■ Divendres [1C 9,16-19.22b-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent; sant Joan Gabriel Perboyre, prev. i mr.

12. ■ Dissabte [1C 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49]. Santíssim Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Sir 27,33-28,9 / SI 102 / Rm 14,7-9 / Mt 18,21-35]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església.

Diumenge XXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Si no adverteixes
el pecador,
jo et faré responsable
de la seva sang»

Vivim en una època en què els rumors es propaguen immediatament, especialment les males notícies. Avui Jesús ens parla del que en podem dir correcció fraterna, és a dir ajudar un germà nostre (no oblidem que és un germà) a canviar de camí si s'ha equivocat. Però fixem-nos què diu Jesús: *Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols*. Per tant, privacitat total. Res d'escampar el pecat del germà! *Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà*. I si no m'escolta?: *Crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis*. Si es busca una altra persona no és per divulgar el pecat del germà, sinó perquè s'adoni que el que jo li he dit no és una invenció meua, sinó un fet real. Però pot ser que tampoc llavors no ens escolti. En aquest cas, *parla'n a la comunitat reunida*. Es tracta d'un germà de la comunitat i la seva vida, bona o dolenta, afecta tota la comunitat cristiana i per tant al missatge de Crist; per això és important que canviï de vida el germà que ha pecat. Si llavors tampoc no vol escoltar els altres germans ha de ser tingut *com un pagà o un públicà*, és a dir, ell mateix se situa fora del grup dels creients que sí, són tots pecadors, però s'esforcen en viure seguint el camí de Jesús. Jesús recorda que ha concedit una autoritat a la comunitat; per això podem entrar en la conducta pública d'un germà nostre: *Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel*. És el mateix que demana la primera lectura: *Si jo amenaço el pecador amb la mort, i tu no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva*: ell és el responsable directe de seva conducta, però jo et faré responsable de la seva sang... ara, si tu l'havies advertit però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva i tu hauràs salvat la teua vida. Però tot ha de ser fruit de l'amor com diu sant Pau: *L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres ha complert la Llei*. Correcció fraterna sí, però sempre des de l'amor, des de la humilitat.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meua. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teua vida.»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors».*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els vostres cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres.

Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà.

Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Esto dice el Señor: «A ti, hijo de hombre, te he puesto de centinela en la casa de Israel; cuando escuches una palabra de mi boca, les advertirás de mi parte. Si yo digo al malvado: "Malvado, eres reo de muerte", pero tú no hablas para advertir al malvado que cambie de conducta, él es un malvado y morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre. Pero si tú adviertes al malvado que cambie de conducta y no lo hace, él morirá por su culpa, pero tú habrás salvado la vida.»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,8-10)

Hermanos:

A nadie le debáis nada, más que el amor mutuo; porque el que ama ha cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no codiciarás», y cualquiera de los otros mandamientos, se resume en esto: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». El amor no hace mal a su prójimo; por eso la plenitud de la ley es el amor.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano peca contra ti, repréndelo estando los dos a solas. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un publicano.

En verdad os digo que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en los cielos, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en los cielos. Os digo, además, que, si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre que está en los cielos. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos».